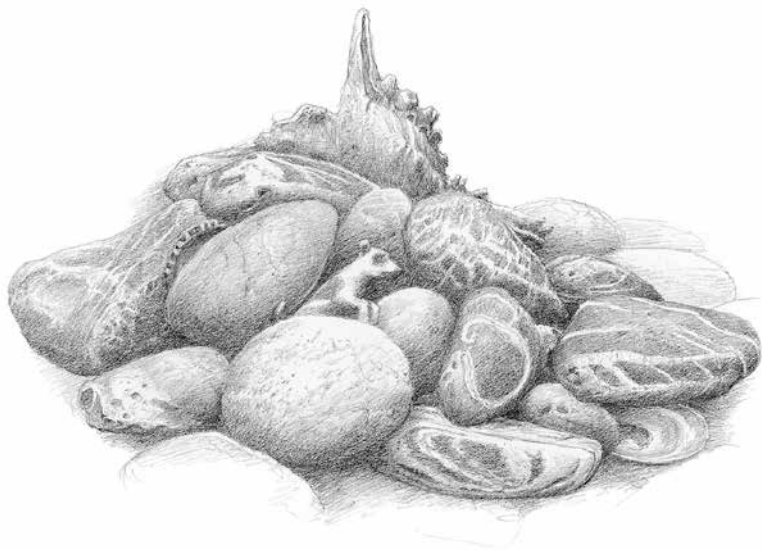

MAKALIUKAS
KLAJŪNAS

— 1 —

Kartą gyveno šuniukas vardu Makaliukas. Jis buvo dar visai mažas, antraip būtų buvęs išmintingesnis; o tą dieną jis laimingas sau vaikėsi saulėtame sode geltoną kamuoliuką ir visai užsimiršo, antraip nebūtų padaręs tokios kvailystės.

Ne visi seniai nuplyšusiomis kelnėmis yra pikti, kai kurie gana malonūs ir patys laiko mažus šuniukus, kai kurie dirba sodininkais, ir tiktai keletas, visiškai nedaug, yra atostogaujantys burtininkai, kurie valkiojasi šen bei ten neturėdami ko nusitverti. O šis, kuris ką tik įžengė į pasakojimą, kaip tyčia ir buvo burtininkas. Jis užklydo į sodą vilkėdamas senu nuplyšusiu apsiaustu, įsikandęs seną pypkę, užsimaukšlinęs seną žalią skrybėlę. Jei Makaliukas nebūtų taip aršiai lojęs savo kamuoliuko, tai tikriausiai būtų pastebėjęs mėlyną plunksną, įsmeigtą skrybėlėje, ir susipratęs, kad tai burtininkas, kaip visi kiti protingi šuniukai, bet plunksnos jis visai nepastebėjo.

Kai senis pasilenkė ir pakėlė kamuoliuką – norėjo paversti jį apelsinu, kaulu arba net gabalėliu mėsos Makaliukui, – Makaliukas suurzgė ir labai nemandagiai šūktelėjo:

– Atiduok!

Burtininkas, žinoma, nebūtų burtininkas, jis puikiai suprato, ką pasakė šuniukas, ir labai nemandagiai atšovė:

– Nutilk, kvailiuk!

Tada, tiesiog norėdamas paerzinti šunį, jis įsidėjo kamuoliuką į kišenę ir nususuko. Man labai liūdna, bet Makaliukas tučtuoju įsikibo dantimis jam į kelnes ir išplėšė nemenką gabalą. Galbūt kartu išplėšė ir gabalą burtininko kojos. Šiaip ar taip, senis tučtuoju atsisuko ir šūktelėjo:

– Kvaili nelaimingas! Tuoju pat pavirsk žaislu!

O tada ėmė dėtis tikros keistenybės. Makaliukas ir taip buvo labai nedidelis šuniukas, bet staiga jis pasijuto dar mažesnis. Rodėsi, kad žolė užaugo siaubingai didelė ir siūbavo aukštai virš galvos, o tolumoje tarsi už didžiulio miško tekanti saulė geltonavo milžiniškas kamuolys, kur burtininkas jį numetė. Makaliukas išgirdo, kaip seniui išeinant pokštelėjo varteliai, bet jo paties nematė. Jis mėgino loti, bet tepasigirdo tylutėlis cypsėjimas, kurio joks paprastas žmogus nebūtų išgirdęs; ko gero, nebūtų išgirdęs netgi šuo.

Jis tapo toks mažas, kad neabejoju, jei tuo metu pro šalį būtų ėjęs katinas, jis būtų palaikęs Makaliuką pele ir suėdęs. Bent jau Tinkeris. O Tinkeris – didžiulis juodas katinas, gyvenantis tuose pačiuose namuose.

Prisiminęs Tinkerį Makaliukas tiesiog paklaiko iš baimės, bet netrukus katinai išdulkėjo jam iš galvos. Sodus staiga išnyko, Makaliuką kažkas pačiupo ir nugabeno nežinia kur. Viskam pasibaigus, jis suprato gulįs tamsoje tarp daugybės kietų daiktų, veikiausiai kažkokioje dėžėje. Čia, labai nepatogiai,

Makaliukas pragulėjo gana ilgai. Nebuvo nei valgyti, nei gerti, o visų blogiausia – netrukus jis susivokė, kad negali pajudėti. Iš pradžių manė negalįs judėti todėl, kad čia visai nėra vietos, bet paskiau suprato, kad dieną jis tegali pajudėti visai nedaug, įtempęs visas jėgas, ir tikrai tada, kai niekas jo nemato. Tik po vidurnakčio galėjo vaikščioti ir vizginti uodegą, bet vis vien sunkokai. Jis tapo žaislu. Kadangi nemandagiai kalbėjo su burtininku, dabar visą dieną turėjo tupėti ant užpakalinių kojų ir tarnauti. Nes taip buvo užburtas.

Regis, jau labai ilgai gulėjęs tamsoje, Makaliukas vėl pamėgino kuo garsiau suloti, kad žmonės jį išgirstų. Paskiau pamėgino kandžioti kitus padarus dėžėje, bet tai buvo kvaili žaisliniai gyvuliukai, tikrai padaryti iš medžio ar švino, nė vienas iš jų nebuvo tikras užburtas šuo kaip Makaliukas. Tačiau nieko iš to neišėjo, nepavyko nei loti, nei kandžiotis.

Staiga kažkas priėjo ir nukėlė dėžės dangtį, suspindo šviesa.

– Hari, gal padėkim šįryt lange keletą šių žvėriukų, – ištarė balsas ir dėžėje atsirado ranka. – O iš kur šitas? – paklausė balsas, kai ranka pačiupo Makaliuką. – Anksčiau nesu tokio matęs. Neabejoju, kad jam ne vieta tripenių daiktų dėžėje. Ar matei kada nors žaislą, taip panašų į tikrą šuniuką? Tik pažiūrėk, koks kailis, kokios akys!

– Tai užrašyk šešis pensus, – atsakė Haris, – ir padėk lange, pačiame priekyje!

Ir čia, pačiame vitrinės priekyje, Makaliukas turėjo visą rytą ir popietę tupėti saulės atokaitoje, beveik iki pat pavakarių, ir visą tą laiką apsimesti, kad tarnauja, nors iš tikrųjų buvo labai labai supykęs.

– Pabėgsiu nuo pačių pirmų žmonių, kurie mane nupirks, – pareiškė jis kitiems žaislams. – Aš esu tikras. Aš – ne žaislas ir

nenoriu būti žaislu! Bet norėčiau, kad kas nors ateitų ir greit mane nupirktų. Nekenčiu šitos parduotuvės, visai negaliu pajudėti pastatytas toje vitrinoje.

– O kam tau judėti? – atšovė kiti žaislai. – Mes tai nenorim. Daug patogiau ramiai stovėti ir nieko negalvoti. Kuo ramiau stovėsi, tuo ilgiau gyvensi. Tad užsičiaupk! Neįmanoma miegoti, kai tu kalbi, o mūsų dar laukia sunkūs laikai vaikų kambariuose.

Daugiau kalbėtis jie nenorėjo, taigi vargšui Makaliukui teko nutilti, jis pasijuto visai prastai ir labai gailėjosi kibęs burtininkui į kelnes.

Negalėčiau pasakyti, atsiuntė burtininkas mamą nupirkti mažojo šuniuko ar ne. Šiaip ar taip, kai Makaliukas pasijuto visai prastai, ji įėjo į parduotuvę nešina krepšiu. Mat pamatė Makaliuką vitrinoje ir pagalvojo, kad šis mažutis šuniukas labai patiktų jos sūneliui. Ji turėjo tris sūnus, o vienam iš jų labai patiko maži šuniukai, ypač balti su juodais šlakais. Taigi ji nupirko Makaliuką, jis buvo suvyniotas į popierių ir padėtas krepšin tarp kitų pirkinių pavakariams.

Netrukus Makaliukas pasimuistė ir jam pavyko iškišti galvą iš popieriaus. Jis užuodė pyragą. Tačiau negalėjo jo pasiekti, tada ėmė urgzti savo tylutėliu žaisliuko balsu. Jį išgirdo vien tik krevetės ir paklausė, kas nutiko. Makaliukas, tikėdamasis užuojautos, viską joms papasakojo, bet jos tik pasišaipė:

– O kaip tau patiktų būti išvirtam? Ar tave kada nors virė?

– Ne! Kiek prisimenu, manęs niekas niekada nevirė, – atsakė Makaliukas, – bet kartais maudydavo, o tai nelabai malonu. Bet manau, kad virimas, palyginti su užkerėjimu, – vieni niekai.

– Tada tavęs tikrai niekas nevirė, – atsakė krevetės. – Tu nieko apie tai neišmanai. Tai blogiausia, kas gali nutikti, mes vis dar raudonuojam iš pykčio.

Makaliukui krevetės nepatiko, tad jis atšovė:

– Pamanyk tiktai, netrukus jus valgys, o aš sėdėsiu ir žiūrėsiu!

Po tokių žodžių krevetėms nebeliko ką pridurti, taigi Makaliukas gulėjo tylomis ir spėliojo, kokie žmonės jį nupirko.

Netrukus tai paaiškėjo. Jis buvo parneštas į namus, krepšys pastatytas ant stalo, visi ryšulėliai išimti. Krevetės buvo nuneštos į podėlį, o Makaliukas tuojau pat paduotas berniukui, kuriam ir buvo nupirktas. Šis nusinešė šunelį į žaidimų kambarį ir ėmė su juo kalbėtis.

Gal Makaliukui ir būtų patikęs tas vaikas, bet jis buvo labai piktas ir nesiklausė, ką tas jam sako. Berniūkštis lojo šunų kalba kaip įmanydamas (ir jam visai neblogai sekėsi), bet Makaliukas nesiteikė atsakyti. Jis visą laiką galvojo apie tai, ką pasakė parduotuvėje: kad pabėgs nuo pačių pirmų žmonių, kurie jį nupirks, ir vis svarstė, kaip čia įvykdžius savo planą. Visą laiką, kol berniukas glostė jį ir stumdė po grindis bei stalą, turėjo apsimesti, kad tarnauja.

Pagaliau atėjo naktis ir berniūkštis nuėjo miegoti, padėjęs Makaliuką ant kėdutės greta lovos, ir šis tupėjo tenai, kol visai sutemo. Langinės buvo uždarytos, bet lauke iš jūros išniro mėnulis ir tiems, kurie moka juo vaikščioti, nutiesė per vandenį taką, vedantį į pasaulio kraštą ir dar toliau. Tėtis, mama ir trys vaikai gyveno prie pat jūros baltame name, kuris stovėjo ant uolos ir žvalgėsi į tolumas.

Kai berniukai sumigo, Makaliukas pasiražė, pamankštino sustirusias letenėles ir tylutėliai sulėjo, bet jį išgirdo tik senas piktas voras, kuris slėpėsi kambario kampe. Tada nuo kėdutės jis peršoko ant lovos, nuo lovos nusivertė ant kilimo, o tada išpuolė iš kambario, nuskuodė laiptais žemyn ir ėmė lakstyti po namus.

Jis labai džiaugėsi, kad vėl gali judėti, o šokinėti ir lakstyti galėjo daug vikriau nei daugelis kitų žaislų nakties metu, nes kadaise buvo gyvas, bet netrukus pamatė, kad lakstyti po namus sunku ir pavojinga. Dabar jis buvo toks mažas, kad laiptais žemyn teko šokinėti lyg nuo sienų, o ropštis aukštyn buvo labai sunku ir nepatogu. Ir jokios naudos. Be abejo, visos durys uždarytos ir užrakintos, nebuvo nei plyšelio, nei urvelio, pro kur būtų galima išsigauti laukan. Taigi tą naktį vargšelis Makaliukas negalėjo pabėgti ir rytas užklupo labai pavargusį šuniuką tupintį ant kėdutės, kur buvo paliktas, ir tarnaujantį.

Du vyresnieji berniukai, kai būdavo gražus oras, atsikeldavo anksčiau ir prieš pusryčius pabėgiodavo pajūriu. Kai juodu tą rytą atsikėlė ir atvėrė langines, pamatė raudonai liepsnojančią saulę, kylančią iš jūros ir įsisupusią į debesis, tarsi būtų ką tik išsimaudžiusi šaltoje vonioje, o dabar šluostytųsi rankšluosčiais. Netrukus jie apsirengė ir nusileido į pakrantę pasivaikščioti – o su jais ir Makaliukas.

Eidamas iš kambario berniukštis Tju (kuriam ir priklausė Makaliukas) pastebėjo jį ant komodos, kur pats ir buvo padėjęs, kol rengėsi.

– Jis nori į lauką! – nusprendė berniukštis ir įsikišo Makaliuką į kelnių kišenę.

Tačiau šis visai nesiprašė išvedamas ir jau tikrai netroško keliauti kelnių kišenėje. Norėjo pailsėti ir pasiruošti laukiančiai naktčiai, galbūt šįkart jam pavyks sugalvoti, kaip ištrukti ir bėgti vis tolyn, kol suras savo namus, savo sodą ir pievelėje gulintį geltoną kamuoliuką. Jam galvoje sukosi mintis, kad jei kaip nors parsigautų namo, galbūt viskas susitvarkytų – burtai išnyktų, o gal jis prabustų ir suprastų viską susapnavęs. Taigi, kol berniukščiai leidosi žemyn takučiu nuo uolos ir lakstė pa-

jūryje, Makaliukas mėgino loti, rangytis ir ropštis iš kišenės. Tačiau kad ir kaip stengėsi, tegalėjo pajudėti tik vos vos, nors ir niekas jo nematė. Vis dėlto nepasidavė ir jį lydėjo sėkmė. Kišenėje buvo suniurkyta ir suglamžyta nosinė, taigi Makaliukas gulėjo pačiame paviršiuje ir, jo savininkui lekiant šuoliais, po kurio laiko šuniukui šiaip taip pavyko iškišti galvą laukan ir apsiuostyti.

Kvapas labai nustebino. Jis niekada nebuvo nei matęs, nei uostęs jūros. Mažame kaimelyje, kur buvo gimęs, jūra nė nekvepėjo.

Staiga, kai jis išsisvėrė laukan, pro berniukų galvas praskrido didžiulis pilkas paukštis, klykdamas lyg didžiulį sparnuota katė. Makaliukas taip išsigando, kad stačia galva išvirto iš kišenės ant minkšto smėlio, niekas to nepastebėjo. Didžiulis paukštis pasisukiojęs nuskrido neišgirdęs tylaus lojimo, o berniūkščiai nutolo visai apie jį negalvodami.

Iš pradžių Makaliukas labai apsidžiaugė.

– Aš pabėgau! Pabėgau! – lojo jis tylutėliai mažo žaisliuko balsu, kurį tegalėjo išgirsti kiti žaislai, tik čia nebuvo kam klausytis. Paskiau jis nuvirto į švarų sausą smėlį, kuris visą naktį išgulėjęs po žvaigždėmis tebebuvo vėsus.

Tačiau kai berniūkščiai grįždami namo praėjo pro šalį jo nepastebėję ir Makaliukas pasiliko vieni vienas visame pajūryje, džiaugsmas pamažu išgaravo. Čia buvo tuščia, tik žuvėdros skraidė. Ant kranto matėsi vien jų letenėlių ir berniukų kojų palikti pėdsakai. Tą rytą jie atbėgo į labai nuošalų pajūrio kampelį, kurį šiaip retai aplankydavo. Tiesą sakant, čia niekas neužklysdavo, nors smėlis buvo švarus, baltavo jūros išplautos šakos, o nedidelėje įlankoje po pilkomis uolomis mėlynavo jūra. Vis dėlto šioje vietoje apimdavo keistas jausmas, kurio

nebūdavo nebent anksti ryte, kai vėl patekėdavo saulė. Žmonės kalbėjo, kad čia lankosi keisti padarai, kartais netgi dienos šviesoje, vakarais renkasi undinės ir vandeniai, o ką jau kalbėti apie mažiukus jūrų baubukus, kurie atjoja jūrų arkliukais su žalių jūržolių kamanomis ir išlipa palikę juos vandenyje prie pat kranto.

Visų tų keistenybių priežastis buvo paprasta – įlankoje gyveno pats seniausias iš smėlio burtininkų, Psamatidų, kaip juos savo tekšninčia kalba vadino jūros žmonės. Šio vardas buvo Psamatijus Psamatidas, bent jau jis pats taip tvirtino, ir labai pykdavo, jei kas nors šį vardą tardavo netaisyklingai. Tai buvo išmintingas senukas, pas jį atvykdavo visokių keistų padarų, nes jis puikiai mokėjo kerėti, be to, labai malonus (su kuo reikia), net jei ir kiek šiurkštoka. Jūros padarai po jo suruoštų naktinių puotų savaičių savaitėmis juokdavosi prisiminę senio pokštus. Tačiau dieną nebūdavo lengva jį surasti. Kai šviesdavo saulė, jam patikdavo gulėti užsikasus smėlyje, tad tegalėjai pamatyti kyšančią vieną ilgą ausį, o net jeigu kyšodavo abi, dauguma žmonių, tokių kaip tu ar aš, būtų jas palaikę jūros išplautomis medžio nuolaužomis.

Visai gali būti, kad senis Psamatijus viską žinojo apie Makaliuką. Be abejo, jis pažinojo jį užbūrusį burtininką, nes burtininkų pasaulyje labai nedaug, jie visi vieni kitus pažįsta ir stebi, net jei ir artimai nedraugauja. Šiaip ar taip, štai minkštame smėlyje tupi Makaliukas ir jaučiasi vis keisčiau, vis vienišesnis, o štai Psamatijus, Makaliuko nematomas, stebi jį iš smėlio krūvos, kur praėjusią naktį jį užkasė undinės.

Smėlio burtininkas tylėjo. Ir Makaliukas tylėjo. Praėjo pusryčių metas, saulė pakilo aukštai, oras įkaito. Makaliukas žvelgė į vėsią jūrą ir staiga siaubingai išsigando. Iš pradžių jis pamanė,

kad į akis pateko smėlio, bet netrukus suprato, kad neklysta – jūra slinko vis arčiau ir arčiau, rydama smėlį, bangos kilo vis aukščiau ir aukščiau, jos vis grėsmingiau taškėsi purlslais.

Prasidėjo potvynis, o Makaliukas gulėjo gerokai žemiau potvynio linijos, nors nieko apie tai nežinojo. Galvojant, kad tos tyškančios bangos netrukus atsiris iki uolų ir nuplaus jį į putojančią jūrą (daug baisesnę už kubilą pamuilių), darėsi vis baisiau, o jis tupėjo išpūtes akis, vis dar graudžiai tarnaudamas.

Taip išties galėjo nutikti, bet nenutiko. Tikriausiai čia įsikišo Psamatijus, šiaip ar taip, manau, kad šioje keistoje įlankoje, kur gyveno vienas burtininkas, kito kerai veikė ne taip stipriai. Kai jūra buvo jau visai arti, o Makaliuką, kuris iš visų jėgų mėgino nusiristi toliau, beveik įveikė baimė, jis staiga pajuto, kad gali judėti.

Šunelis nepaaugo, bet jau nebebuvo žaislas. Galėjo greitai, kaip dera, judinti visas savo letenas, nors vis dar buvo diena. Jam daugiau neberekėjo tarnauti, tad nubėgo aukštyn ant kietesnio smėlio, be to, galėjo loti – nebe tyliai kaip žaislas, o gana garsiai ir skardžiai, kaip mažutis užburtas šuniukas. Jis taip nudžiugo, kad ėmė skalyti visa gerkle, ir jeigu būtum tenai buvęs, tai būtum aiškiai jį išgirdęs tarsi aviganiao šuns lojimo už kalvų aidą.

Netikėtai galvą iš savo smėlio krūvos iškišo smėlio burtininkas. Jis buvo labai bjaurus ir ne didesnis už didelį šunį, bet mažučiam užburtam Makaliukui pasirodė siaubingai gremėzdiškas. Šuniukas pritūpė ir iškart nutilo.

– Ko čia triukšmauji, mažyli? – paklausė Psamatijus Psamatidas. – Aš miegu!

Tiesą sakant, miegodavo jis visada, nebent kas nors jį pralinkmindavo, pavyzdžiui, šokančios įlankoje undinės (kai pats

jas pasikviesdavo). Tada jis išlįsdavo iš smėlio ir atsisėdęs ant akmens stebėdavo linksmybes. Vandenyje undinės labai grakščios, bet kai išlipusios į krantą mėgindavo šokti stačios ant savo uodegų, Psamatijus skaniai juokdavosi.

– Aš miegu! – pakartojo jis, kai Makaliukas nieko neatsakė, tik sėdėjo tylomis ir lyg prasikaltęs vizgino uodegą.

– Ar žinai, kas aš toks? – paklausė burtininkas. – Aš Psamatijus Psamatidas, visų psamatidų vadas! – Ir išdidžiai pakartojo tai keletą kartų, rūpestingai tardamas kiekvieną raidę, sulig kiekviena „p“ jam iš nosies pūkšteldavo debesėlis smėlio.

Smėlis kone palaidojo vargšą Makaliuką, o šis sėdėjo toks išsigandęs ir nelaimingas, kad smėlio burtininkas jo pasigailėjo. Tiesą sakant, visas pyktis jam išgaravo ir burtininkas prapliupo juoktis.

– Koks tu juokingas mažylis, Mažyli! Nepamenu kada nors matęs kitą tokį mažą šunyti kaip tu, Mažyli!

Jis dar kartą nusijuokė ir staiga vėl surimtėjo.

– Ar pastaruoju metu nesusipykai su koku nors burtininku? – paklausė jis kone pašnabždomis ir pamerkė vieną akį. Dabar atrodė toks draugiškas ir supratingas, kad Makaliukas papasakojo jam visus savo vargus. Turbūt to visai nė nereikėjo, nes, kaip jau minėjau, Psamatijus tikriausiai viską ir taip žinojo, bet kalbėdamasis su tokiu supratingu ir daug protingesniu už žaislus asmeniu Makaliukas pasijuto kur kas geriau.

– Taigi, tai buvo burtininkas, – atsakė Psamatijus, kai Makaliukas baigė pasakoti. – Senis Artakserksas, sprendžiant iš tavo pasakojimo. Jis kilęs iš Persijos. Tačiau vieną dieną jis paklydo, kas gali ištikti net geriausią burtininką (nebent jis visą laiką sėdėtų namuose kaip aš), ir pirmas sutiktas praeivis, kurio jis paklausė kelio, nusiuntė jį į Peršorą. Nuo to laiko jis čia ir gyvena, nebent išsiruošia atostogauti. Girdėjau, kad jis

labai mikliai renka slyvas – po du tūkstančius per dieną – ir itin mėgsta sidrą. Bet ką aš čia šneku niekus. – Psamatijus norėjo pasakyti, kad nukrypo nuo temos. – Svarbiausia, ar aš galiu tau kaip nors padėti?

– Nežinau, – atsakė Makaliukas.

– Ar norėtum namo? Bijau, kad negalėsiu suteikti tau tikrojo dydžio, bent jau nepaprašęs Artakserkso leidimo, nes šiuo metu visai nenoriu su juo pyktis. Vis dėlto surizikuočiau nusiųsti tavo namo. Galų gale Artakserksas panorėjęs galės tavo gražinti atgal. Nors, žinoma, jeigu jis labai supyko, kitąkart gali tavo pasiųsti į kokią daug blogesnę vietą už žaislų parduotuvę.

Makaliukui tai visiškai nepatiko ir jis išdrįso pasakyti, kad jei sugrįš namo toks mažas, tai niekas jo nepažins, tik katinas Tinkeris, o tada tai jau visai gero nelauk.

– Na gerai, – atsakė Psamatijus. – Reikės pagalvoti. O dabar, kadangi jau vėl esi tikras, gal norėtum paėsti?

Ir, Makaliukui nespėjus viauktelti „Taip! LABAI!“, priešais jį ant smėlio atsirado lėkštelė su duona, padažu ir dviem mažutėliais kauliukais – kaip tik jam, ir pilnas vandens dubenėlis, aplink kurio kraštelį vinguriavo užrašas mažutėmis mėlynomis raidelėmis „Lak, šuneli, lak“. Kai viską suėdė ir išlakė, Makaliukas paklausė:

– Kaip jūs tai padarėte? Ačiū!

Jis staiga susiprato pridurti „ačiū“, nes burtininkai ir į juos panašūs padarai jam pasirodė labai įžeidūs. Psamatijus tik nusišypsojo, o Makaliukas išsitiesė ant įkaitusio smėlio ir užmigo, ir susapnavo daug kaulų, ir kad veja katinus į slyvas, jos pavirsta burtininkais žaliomis skrybėlėmis, o šie svaido į jį milžiniškas lyg arbūzai slyvas. Visą tą laiką vėjas švelniai pūtė ir beveik užpustė šuniuką smėliu.

Štai kodėl berniukai jo nerado, nors kai tik mažylis Tju pamatė, kad nebeturi šuniuko, atėjo į įlanką jo ieškoti. Šįkart kartu su jais buvo ir tėtis, jie vis ieškojo ir ieškojo, kol saulė ėmė leistis ir atėjo pavakarių metas, tada tėtis nusivedė berniukus namo; jis pernelyg gerai žinojo, kokia keista ši įlanka. Vėliau mažylis Tju gavo paprastą žaislinį šuniuką už tris pensus (iš tos pačios parduotuvės), bet nors ir labai trumpai turėjo Makaliuką, jau nebeturėjo savo mažojo tarnaujančio šunelio.

Dabar jis nusiminęs sėdėjo prie arbatos stalo ir neturėjo visai jokio šuniuko, o tuo metu tolimame kaime senutė, kuriai anksčiau priklausė Makaliukas, kai dar buvo padoraus dydžio gyvulėlis, kuri jį mylėjo ir lepino, sėdėjo ir rašė skelbimą apie dingusį šuniuką – „baltą su juodais šlakeliais ant ausų, atsiliepia šaukiamas Makaliuku“; pats Makaliukas miegojo smėlyje, o greta snaudė Psamatijus, susidėjęs rankas ant didoko pilvo.

